

Το Παρίσι στον 20ον Αιώνα- Του Ιούλιου Βερν που γράφτηκε το 1863 και εκδόθηκε το 1994

Έρευνα και επιμέλεια κειμένων:
Δημήτρης Συμεωνίδης JP

Μέρος Α'

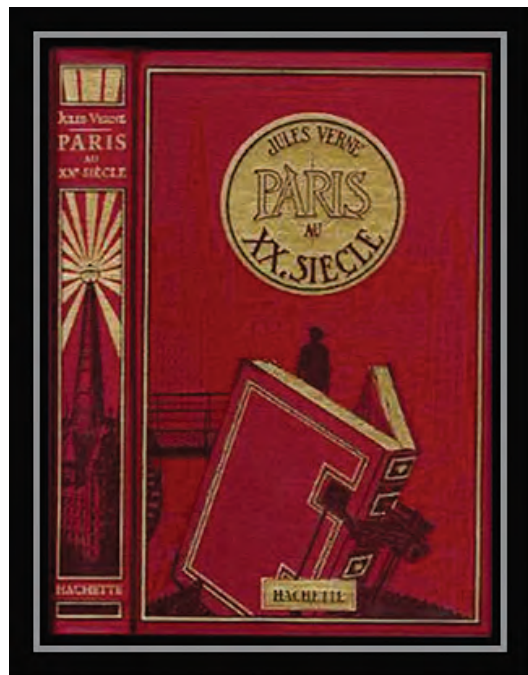
Αγαπτοί φίλοι και φίλες
Ο Ιούλιος Βερν θεωρήθηκε φαντασιόπληκτος με το βιβλίο αυτό που το έγραψε το 1863 και ο εκδότης του το απέρριψε. Τελικά εκδόθηκε το 1994.

Βεβαίως δεν είναι ο πρώτος συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας.

Προηγείται ο Λουκιανός με βιβλία του ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ και ΑΛΗΘΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ Α & Β,

Αυτό το βιβλίο μας αφήνει έκπληκτους με την διορατικότητά του του Ιούλιου Βερν. Έχει εκδοθεί στα Ελληνικά από τις εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ αλλά είναι εξαντλημένο. Γι' αυτό αποφάσισα να μεταφράσω στα Ελληνικά αυτό το κείμενο

Δημήτρης Συμεωνίδης

Το Παρίσι στον εικοστό αιώνα (γαλλικά: Paris au XXe siècle) είναι μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας του Ιούλιου Βερν. Το βιβλίο παρουσιάζει το Παρίσι τον Αύγουστο του 1960, 97 χρόνια στο μέλλον του Βερν, όπου η κοινωνία δίνει αξία μόνο στις επιχειρήσεις και την τεχνολογία.

Γράφτηκε το 1863 αλλά πρωτοκυκλοφόρησε 131 χρόνια αργότερα (1994), το μυθιστόρημα ακολουθεί έναν νεαρό άνδρα που αγωνίζεται ανεπιτυχώς να ζήσει σε έναν τεχνολογικά προηγμένο, αλλά πολιτιστικά καθυστερημένο κόσμο. Συχνά αναφέρεται ως το «χαμένο μυθιστόρημα του Βερν», το έργο απεικονίζει μια ζοφερή, δυστοπική άποψη ενός τεχνολογικού μελλοντικού πολιτισμού.

Πολλές από τις προβλέψεις του Βερν ήταν εντυπωσιακά στοχευμένες. Ο εκδότης του, Pierre-Jules Hetzel, δεν εξέδωσε το βιβλίο γιατί το θεωρούσε πολύ απίστευτο και οι προοπτικές πωλήσεών του θα ήταν κατώτερες από το προηγούμενο έργο του Verne, Five Weeks in a Balloon.

Περίληψη

Ο κύριος χαρακτήρας του μυθιστορήματος είναι ο 16χρονος Michel Dufrénoy, ο οποίος αποφοίτησε με άριστα στη λογοτεχνία και τις κλασσικές σπουδές, αλλά ανακαλύπτει ότι έχουν μπει στο χρονοντούλαπο για να προωθήσουν ένα φουτουριστικό κόσμο όπου μόνο οι επιχειρήσεις και η τεχνολογία εκτιμώνται. Ο Michel, του οποίου ο πατέρας ήταν μουσικός, είναι ένας ποιητής που γεννήθηκε πολύ αργά.

Ο Μισέλ ζούσε με τον αξιοσέβαστο θείο του, τον κ. Stanislas Boutardin, και την οικογένειά του. Την επομένη της αποφοίτησης, ο Μπουταρντιέν λέει στον Μισέλ ότι πρόκειται να αρχίσει να εργάζεται σε μια τραπεζική εταιρεία. Ο Boutardin αμφιβάλλει ότι ο Michel μπορεί να κάνει οτιδήποτε στον επιχειρηματικό κόσμο.

Το υπόλοιπο εκείνης της ημέρας, ο Μισέλ αναζητά στην λογοτεχνία κλασικών συγγραφέων του 19ου αιώνα, όπως ο Ουγκό και ο Μπαλζάκ. Στα βιβλιοπωλεία δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από βιβλία για την τεχνολογία. Η τελευταία λύση του Μισέλ είναι η Αυτοκρατορική Βιβλιοθήκη. Ο βιβλιοθηκάριος αποδεικνύεται ότι είναι ο για καιρό κρυμμένος θείος του, ο κύριος Huguenin. Ο Χουγκένιν, που εξακολουθεί να εργάζεται στις τέχνες, θεωρείται «ντροπή» για την υπόλοιπη οικογένεια, και γι' αυτό του απαγορεύτηκε να παρευρεθεί στα γενέθλια, τις αποφοιτήσεις και άλλες οικογενειακές εκδηλώσεις του Μισέλ, αν και έχει παρακολουθήσει τη ζωή του Μισέλ - από απόσταση. Είναι η πρώτη φορά που συναντιούνται από κοντά.

Στη νέα του εργασία, ο Michel αποτυγχάνει σε κάθε προσπάθειά του με την εταιρεία Casmodage and Co. Bank μέχρι που ανατίθεται στο Λογιστήριο, όπου ο Michel υπαγορεύει τους λογαριασμούς για τον λογιστή Monsieur Quinsonnas. Ο Quinsonnas, ένα συγγενικό πνεύμα 30 ετών, γράφει τις λογιστικές πληροφορίες στο Βιβλίο Λογαριασμών. Ο Quinsonnas λέει στον Michel ότι αυτή είναι μια δουλειά που μπορεί να κάνει για να φάει, να έχει ένα διαμέρισμα και να συντηρεί τον εαυτό του, ενώ συνεχίζει να εργάζεται σε ένα μυστηριώδες μουσικό έργο που θα του φέρει φήμη και περιουσία. Ο φόβος του Μισέλ να μην ταιριάξει έχει λυθεί. μπορεί να υπαγορεύει και να συνεχίζει να δουλεύει πάνω στο δικό του γράψιμο μετά τη δουλειά.

Το ζευγάρι επισκέπτεται τον θείο Huguenin και μαζί τους άλλοι επισκέπτες, ο πρώην δάσκαλος του Michel Monsieur Richelot και η εγγονή του Richelot, Mademoiselle Lucy. Ο Quinsonnas συστήνει τον Michel στον φίλο του, Jacques Aubanet, ο οποίος ονειρεύεται να γίνει στρατιώτης - ένα όνειρο που είναι αδύνατο, επειδή ο πόλεμος έχει γίνει τόσο επιστημονικός που πραγματικά δεν υπάρχει πλέον ανάγκη για στρατιώτες. Μόνο οι χημικοί και οι

μηχανικοί μπορούν να δουλέψουν τις φωνικές μηχανές, και αυτό το επάγγελμα το αρνούνται ακόμη και σε αυτούς, γιατί «οι μηχανές του πολέμου» έχουν γίνει τόσο αποτελεσματικές που ο πόλεμος είναι αδιανόητος και όλες οι χώρες βρίσκονται σε ένα διαρκές αδιέξοδο.

Σε λίγο, ο Μισέλ και η Λούσι ερωτεύτηκαν. Ο Michel συζητά για τις γυναίκες με τον Quinsonnas, που με λύπη εξηγεί ότι αυτό που κάποτε θεωρούνταν γυναίκα δεν υπάρχει πια: λόγω της αλόγιστης, επαναλαμβανόμενης εργασίας στο εργοστάσιο και της προσεκτικής προσοχής στα οικονομικά και την επιστήμη, οι περισσότερες γυναίκες έχουν γίνει κυνικές, άσχημες, νευρωτικές γυναίκες καριέρας. Έξαλλος, ο Quinsonnas χύνει μελάνι στο ΒΙΒΛΙΟ ΛΟΓΑΤΙΑΣΜΩΝ και αυτός και ο Michel απολύονται επί τόπου. Ο Quinsonnas φεύγει για τη Γερμανία.

Σε μια κοινωνία χωρίς πόλεμο, χωρίς μουσική και καλλιτεχνική πρόοδο, δεν υπάρχουν νέα, άρα ο Μισέλ δεν μπορεί να γίνει καν δημοσιογράφος. Καταλήγει να ζει στο άδειο διαμέρισμα του Quinsonnas ενώ γράφει υπέροχη ποίηση, αλλά ζει σε τέτοια φτώχεια που πρέπει να τρώει συνθετικά τρόφιμα που προέρχονται από άθρακα. Τελικά γράφει ένα βιβλίο ποίησης με τίτλο Ελπίδες που απορρίπτεται από κάθε εκδότη στο Παρίσι.

Καθώς το έτος 1961 πλησιάζει στο τέλος του, όλη η Ευρώπη μπαίνει σε έναν χειμώνα άνευ προηγούμενου. Όλη η γεωργία τίθεται σε κίνδυνο και οι προμήθειες τροφίμων καταστρέφονται, με αποτέλεσμα μαζικό λιμό. Η θερμοκρασία πέφτει στους τριάντα βαθμούς υπό το μηδέν και κάθε ποτάμι στην Ευρώπη παγώνει. Σε απόγνωση, ο Μισέλ ξοδεύει λίγα χρήματά του του σε βιολέτες για τη Λούσι, αλλά ανακαλύπτει ότι έχει εξαφανιστεί από το διαμέρισμά της λόγω έξωσης, όταν ο παπούς της έχασε τη δουλειά του ως ο τελευταίος δάσκαλος ρητορικής του πανεπιστημίου. Δεν μπορεί να την εντοπίσει ανάμεσα στους χιλιάδες πεινασμένους στο Παρίσι. Περνάει όλο το βράδυ ψάχνωντας στο Παρίσι σε παραληρηματική κατάσταση. Ο Μισέλ πείθεται ότι τον κυνηγάει ο Δαίμονας του Ηλεκτρισμού, αλλά όπου κι αν πάει, δεν μπορεί να ξεφύγει από την παρουσία του.

Στην κορύφωση της ιστορίας, ο συντετριμμένος Μισέλ, χωρίς φίλους και αγαπημένα πρόσωπα, περιπλανιέται στα παγωμένα, μηχανοποιημένα, ηλεκτρικά θαύματα του Παρισιού. Η υποκειμενική αφήγηση γίνεται σταθερά πιο σουρεαλιστική καθώς ο ταλαίπωρος καλλιτέχνης, σε έναν τελευταίο παροξυσμό απελπισίας, κυκλώνει ασυνείδητα ένα παλιό νεκροταφείο και τελικά καταρρέει σε κόμα στο χιόνι.

(Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή)

«Συχνά αναφέρεται ως το «χαμένο μυθιστόρημα του Βερν», το έργο απεικονίζει μια ζοφερή, δυστοπική άποψη ενός τεχνολογικού μελλοντικού πολιτισμού.»